

פרק 102

אכפתיות

3 ביוני, 1992.

פרופסור קווירל היה חולה מאוד.

הוא נראה טוב יותר לזמן מה, אחרי ששתה את דם חד הקרן במאי, אבל אווירת הכוח החזקה שאפפה אותו לא שרדה אפילו יום. עד שהגיע אמצע מאי, ידיו של פרופסור קווירל שבו לרעוד, אם כי מעט. הטיפול של המורה להתגוננות הופרע מוקדם מדי, כנראה.

שישה ימים לפני כן פרופסור קווירל קרס בארוחת הערב.

מדאם פומפרי ניסתה לאסור על פרופסור קווירל מללמד, ופרופסור קווירל צעק עליה לפני כולם. המורה להתגוננות צעק שהוא גוסס בכל מקרה, וישתמש בזמן שנותר לו כראות עיניו.

אז מדאם פומפרי, ממצמצת בחוזקה, אסרה על המורה להתגוננות לעשות כל דבר מלבד ללמד את השיעורים שלו. היא ביקשה מתנדב שיעזור לה לקחת את פרופסור קווירל לחדר במרפאה. יותר ממאה תלמידים קמו על רגליהם, רק מחצית מהם לובשת ירוק.

המורה להתגוננות כבר לא ישב בשולחן המורים בזמן הארוחות. הוא לא הטיל לחשים במהלך השיעורים. התלמידים המבוגרים ביותר, בעלי נקודות הקווירל הרבות ביותר, עזרו לו ללמד, תלמידי השנה השביעית שכבר ישבו במבחני הכשיפומטרי שלהם במאי. הם הרחיפו אותו בתורות מחדרו במרפאה אל השיעורים שלו, והביאו לו אוכל בזמן הארוחות. פרופסור קווירל פיקח על שיעורי הקסם הקרבי שלו בישיבה על כיסא.

לראות את הרמיוני מתה כאב יותר מזה, אבל נגמר הרבה יותר מהר.

זה האויב האמיתי.

הארי כבר חשב את זה, אחרי שהרמיוני מתה. העובדה שנאלץ לצפות בפרופסור קווירל מת, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, לא עשתה הרבה כדי לשנות את דעתו.

זה האויב האמיתי מולו עליי להתמודד, חשב הארי בשיעור ההתגוננות של יום רביעי, מביט בפרופסור קווירל נשען יותר מדי בכיסאו לפני שהעוזר מהשנה השביעית של היום תפס אותו. כל השאר זה רק צללים והסחות דעת.

הארי הפך בדעתו בנבואה של פרופסור טרלוני, תוהה האם לאדון האופל האמיתי אין קשר ללורד וולדמורט. אלה שחמקו ממנו שלוש כבר פעמים נראה מרמז על האחים פברל ועל שלושת אוצרות המוות – אם כי הארי לא ראה איך בדיוק המוות יכול לסמן אותו כשווה לו, שרמז על איזו פעולה מכוונת מצידו של המוות.

זה לבדו הוא האויב האמיתי, חשב הארי. אחרי זה תבוא פרופסור מקגונגל, אימא ואבא, אפילו נוויל בזמנו, אלא אם ניתן יהיה לרפא את הפצע בעולם לפני כן.

לא היה דבר שהארי יכול לעשות. מדאם פומפרי כבר עשתה בשביל פרופסור קווירל כל מה שקסם יכול לעשות, וקסם נראה עדיף בהחלט על פני טכניקות מוגלגיות כשזה נוגע לריפוי.

לא היה דבר שהארי יכול לעשות.

שום דבר שהוא יכול לעשות.

שום דבר.

כלום.

הארי הרים את ידו ונקש על הדלת, למקרה שהאדם שבפנים כבר לא יכול לגלות אותו.

"מה העניין?" בקע קול מאומץ מחדר המרפאה.

"זה אני."

השתררה שתיקה ארוכה. "היכנס", אמר הקול הזה.

הארי חמק פנימה, סגר את הדלת מאחוריו והטיל את לחש ההשקטה. הוא עמד רחוק מפרופסור קווירל ככול שיכול, רק למקרה שהקסם שלו גורם לפרופסור קווירל אי נוחות.

אם כי תחושת האבדון הלכה ודעכה עם כל יום שחלף.

פרופסור קווירל היה שעון לאחר על מיטתו במרפאה, רק ראשו מורם באמצעות כרית. כיסוי מיטה מחומר צמרי כיסה אותו עד החזה, אדום עם תפרים שחורים. ספר ריחף לפני עיניו, מוקף בזוהר חיוור שהקיף גם קובייה שחורה שנחה לצד המיטה. לא הקסם של המורה להתגוננות עצמו, אם כן, אלא מכשיר מסוג כלשהו.

הספר היה לחשוב פיזיקלית של אפשטיין, אותו הספר שהארי הלווה לדראקו לפני כמה חודשים. הארי הפסיק לדאוג שמשוהו רע יקרה לו לפני כמה שבועות.

"זה -" אמר פרופסור קווירל והשתעל, זה לא נשמע לגמרי בסדר. "זה ספר מרתק... אם הייתי מבין בזמנו..." צחוק, מעורב בשיעול נוסף. "למה הנחתי שהאומנויות המוגלגיות... לא צריכות להיות שלי גם הן? שהן... לא יועילו לי? למה לא טרחתי לנסות... לבדוק זאת ניסיונית... כמו שהיית אומר? למקרה... שההנחה שלי... שגויה? זה נראה שטויתי לגמרי מצידו... בדיעבד..."

הארי התקשה לדבר יותר מפרופסור קווירל. ללא מילים, הארי הושיט את ידו לכיסו והניח מטפחת על הרצפה, אותה פרש וחשף חלוק נחל לבן, חלק ועגול.

"מה זה?" שאל המורה להתגוננות.

"זה, זה, חד קרן, אחרי שינוי-צורה."

הארי בדק בספרים, גילה שמכיוון שהוא צעיר מדי מכדי שיהיו לו מחשבות מיניות הוא יהיה מסוגל להתקרב לחד קרן ללא חשש. אותם הספרים לא אמרו דבר על זה שחד קרן הם חכמים. הארי כבר הבחין שכל מין קסום אינטליגנטי הוא דמוי אנוש לפחות בחלקו, מאנשי ים לקנטאורים לענקים, מאלפים לגובלינים לויליות. לכולם היו רגשות דמויי אנוש בבסיסם, רבים היו מסוגלים להזדווג עם בני אנוש. הארי כבר הסיק שקסם לא יצר אינטליגנציה חדשה אלא רק שינה את הצורה של ישויות אנושיות מבחינה גנטית. חדי קרן הם דמוי סוס, אפילו לא דמויי אנוש בחלקם, לא דיברו, לא השתמשו בכלים, הם כמעט בוודאות רק סוסים קסומים. אם זה בסדר

לאכול פרה כדי למנוע מעצמך מלגווע ברעב ליום, חייב להיות בסדר לשתות דם חד קרן כדי להרחיק את המוות לשבועות. אי אפשר את שני הדברים.

אז הארי הלך ליער האסור עם הגלימה שלו. הוא חיפש את חורשת חדי הקרן עד שראה אותה, יצור גאה עם פרווה בצבע לבן טהור ורעמה בצבע סגול, שלושה כתמים כחולים על צד גופה. הארי התקרב, ועיני הספיר הביטו בו בסקרנות. הארי נקש את הרצף 1-2-3 על הקרקע כמה פעמים עם נעליו. חד הקרן לא הראתה שום סימן שהיא מגיבה בצורה דומה. הארי הושיט את ידו, לקח את פרסתה בידו, ונקש את אותו הרצף על הפרסה. חד הקרן רק הביטה בו בסקרנות.

ועדיין, משהו בהאכלת חד הקרן בקוביות סוכר מצופות-שיקוי-שינה עדיין הרגיש כמו רצח.

הקסם הזה נותן לקיום שלהם משקל של משמעות שלא יכול להיות לשום חיה פשוטה... לטבוח משהו תמים כדי להציל את עצמך, זהו חטא חמור מאוד. שני הביטויים האלה, מפרופסור מקגונגל, מהקנטאור, חלפו שניהם בתודעתו של הארי, שוב ושוב שחד הקרן הלבנה פיהקה, נשכבה על הקרקע, ועצמה את עיניה במה שתהיה הפעם האחרונה. שינוי-הצורה ארך שעה, ועיניו של הארי דמעו שוב ושוב כשעבד. מות חד הקרן לא בא אז, אבל הוא יבוא בקרוב, וטבעו של הארי לא הכיר בניסיון לסרב לאחריות כלשהי. הארי פשוט ייאלץ לקוות שאם לא הרגת את חד הקרן כדי להציל את עצמך, אם עשית זאת כדי לעזור לחבר, זה יהיה בסדר בסופו של דבר.

גבותיו של פרופסור קווירל טיפסו אל קו השיער שלו. קולו היה פחות רך, השיב לעצמו חלק מהחדות הרגילה שלו, כשאמר, "אני אוסר עליך לעשות זאת שוב."

"תהיתי האם תאמר זאת," אמר הארי. הוא בלע שוב את רוקו. אבל חד הקרן הזו כבר, כבר אבודה, את אתה יכול באותה המידה לקחת אותה, פרופסור..."

"למה עשית זאת?"

אם המורה להתגוננות באמת לא הבין זאת, הוא היה קשה קליטה יותר מכל מי שהארי פגש מעודו. "כל הזמן חשבתי שאין דבר שאני יכול לעשות," אמר הארי. "נמאס לי לחשוב את זה."

פרופסור קווירל עצם את עיניו. ראשו נשען לאחור על הכרית. "היה לך מזל," אמר המורה להתגוננות בקול רך, "שחד קרן לאחר שינוי-צורה... לא הפעיל את לחשי ההגנה של הוגוורטס, בתור יצור זר... אני אצטרך... לקחת את זה מחוץ לשטח בית הספר, כדי להשתמש בזה... אבל ניתן לארגן זאת. אומר להם שברצוני להביט באגם... אבקש ממך לתחזק את שינוי-הצורה לפני שתלך, והוא אמור להספיק, אחרי זה... ובשארית כוחי, לבטל את אזעקות המוות שהוטלו להשגיח על העדר... אזעקות שחד הקרן לא הפעילה, משום שהיא לא מתה עדיין, רק עברה שינוי-צורה... היה לך מזל רב, מר פוטר."

הארי הנהן. הוא החל לדבר ואז הפסיק שוב. פעם נוספת נראה כאילו המילים נתקעו בגרונו.

כבר חישבת את התועלות הצפויות, אם זה יעבוד, אם זה ישתבש. הקצית הסתברויות, הכפלת, ואז זרקת את את התשובה והלכת אם תחושת הבטן החדשה שלך, שנותרה כשהייתה. אז תגיד את זה.

"אתה יודע," שאל הארי בקול רועד, "על דרך כלשהי, כל דרך, שבה ניתן להציל את חיך?"

עיניו של המורה להתגוננות נפקחו. "למה... אתה שואל אותי את זה, ילד?"

"יש... לחש ששמעתי עליו, טקס -"

"היה בשקט", אמר המורה להתגוננות.

רגע לאחר מכן נחש נח על המיטה.

אפילו עיניו של הנחש היו עמומות.

הוא לא התרומם.

"דבר", לחשש הנחש הזה, לשונו המבזיקה הדבר היחיד שנע.

"ישנו... יששנו טקסס, ששמעתי עליו ממנהל בית סספר, ששבאמצעותו הוא חוששב ששאדון האופל היה יכול לששרוד. הוא נקרא - "והארי עצר, הוא הבין שהוא לא יודע איך להגיד את המילה בלחשננית. "הורקרוקסס. הוא דורשש מוות, ששמעתי. אבל אם אתה מת בכל מקרה, אתה יכול לנססות לששנות את הטקסס, אפילו בססיון גדול, ללחשש חדשש, כך ששניתן לעששות אותו עם קורבן אחר. זה יששנה את כל העולם, אם תצליח - אם כי אני לא יודע דבר על הלחשש - מנהל בית סספר חשבשב ששזה קורע חלק מנששמה, אם כי אני לא רואה איך זה יכול להיות נכון -"

הנחש לחשש בצחוק, צחוק חד ומוזר, כמעט היסטרי. "אתה מסספר לי על הלחשש הזה? לי? אתה מוכרח ללמוד זהירות בעתיד, ילד. אבל זה לא מששנה. גיליתי את לחשש ההורקרוקסס לפני זמן רב. הוא חססר מששמעות."

"חסר מששמעות?" אמר הארי בקול רם בהפתעה.

"היה לחשש חססר מששמעות מלכתחילה, אם נששמות קיימות. לקרוע חלק מנששמה? זה ששקר. הטעיה להסססר את הססוד האמיתי. רק אחד ששלא מאמין בשקרים פששוטים יססיק מעבר, יראה מתחת להסססרה, יבין איך להטיל לחשש. רצח נדרשש לא טקסס קורבן בכלל. מוות פתאומי לפעמים יוצר רוח, אם קססס מתפרץ ומוטבע על מששהו קרוב. לחשש הורקרוקסס מתעל פרץ-מוות דרך המטיל, יוצר רוח מששלך במקום ששל קורבן, מטביע רוח במכששיר מיוחד. קורבן ששני מרים את מכששיר הורקרוקסס, מכששיר מטביע זיכרונות ששלך בו. אבל רק זיכרונות מזמן ששמכששיר הורקרוקסס נוצר. אתה רואה פגם?"

תחושת הצריבה שבה לגרונו של הארי. "אין המששכיות ששל -" לא הייתה מילה נחשית למודעות עצמית -" עצמי, אתה תמששך לחששוב אחרי ששתיצור את ההורקרוקסס, ואז עצמי עם זיכרונות חדששים ימות ולא יששוחזר -"

"כן, אתה מבין. וגם האיססור של מרלין מונע מלחששים חזקים לעבור דרך מכשיר כזה, מששום ששהוא לא באמת חי. קוסמים אפלים ששחושבים לחזור כך הם חלששים יותר, מובססים בקלות. איששיות מששתנה, מתערבבת עם קורבן. מוות לא באמת מובסס. עצמי אמיתי אובד, כמו ששאתה אומר. לא לטעמי כרגע. מודה שששקלתי זאת, לפני זמן רב."

גבר ששב על המיטה במרפאה פעם נוספת. המורה להתגוננות התנשם, ואז השמיע קול שיעול אומלל.

"אתה יכול לתת לי את המתכון המלא ללחש?" שאל הארי, אחרי רגע של מחשבה. "ייתכן שיש דרך לשפר את הפגמים, עם מספיק מחקר. דרך כלשהי לעשות את זה מוסרי ושזה יעבוד." כמו לעשות את ההעברה לגוף משובט עם מוח חלק, במקום קורבן תמים, מה שאולי ישפר גם את האיכות של העברת האישיות... אם כי זה עדיין מותיר את הבעיות האחרות.

פרופסור קווירל השמיע צליל קצר, מתחת לנשימתו, שאולי היה צחוק. "אתה יודע, ילד, לחש פרופסור קווירל, "חשבתי... ללמד אותך הכל... זרעי כל הסודות שידעתי... מתודעה חיה אחת לאחרת... כך שלאחר מכן, כשתמצא את הספרים הנכונים, תוכל להבין... הייתי מעביר לך את הידע שלי, יורשי... היינו מתחילים ברגע שהיית מבקש ממני... אבל מעולם לא ביקשת."

אפילו האבל שאפף את הארי כמו מים סמיכים נפרץ למשמע זה, למשמע גודל ההזדמנות המוחמצת. "הייתי אמור - ? לא ידעתי שהייתי אמור - !"

גיחוך משתעל נוסף. "אה כן... בן-המוגלים הנבער... במורשת אם לא בדם... זה אתה. אבל... חשבתי על זה שוב... מוטב שלא תלך בדרכי... לא הייתה זו דרך טובה, בסופו של דבר."

"עוד לא מאוחר, פרופסור!" אמר הארי. חלק מהארי צעק שהוא אנוכי, ואז חלק אחר השתיק בצעקות את החלק הראשון; יהיו אנשים אחרים לעזור להם.

"כן, כבר מאוחר... ולא... תשכנע אותי אחרת... חשבתי על זה שוב... כפי שאמרתי... אני יותר מדי מלא... בסודות שמוטב שיישכחו... הסתכל עליי."

הארי הביט, כמעט כנגד רצונו.

הוא ראה פנים עדיין חסרות קמטים, נראות זקנות ומיוסרות, מתחת לראש שמאבד את שיערו במהירות, אפילו הצדדים נראו דלילים; הארי ראה פנים שתמיד חשב עליהן כחדות, שכעת נגלו כרזות, שריר ושומן דועכים מהן, כמו מהזרועות שמתחתיהן, כמו דמותה השלדית של בלטריקס בלק שראה באזקבאן -

הארי הסב את ראשו בלי לחשוב.

"אתה רואה, לחש המורה. "אני לא אוהב להישמע כמו קלישאה... מר פוטר... אבל האמת היא... שהאומנויות הנקראות אפלות... באמת לא טובות לאדם... בסופו של דבר."

פרופסור קווירל שאף ונשף. היה שקט במרפאה לזמן מה, רק האבן המעוטרת של הקירות צופה בשניים.

"יש עוד דברים... שלא נאמרו בינינו?" שאל פרופסור קווירל. "אני לא מת היום... שים לב... לא ברגע זה... אבל אני לא יודע כמה עוד... אוכל לשוחח."

"יש, אמר הארי, בולע שוב את רוקו. "יש הרבה דברים, יותר מדי דברים, אבל... יכול להיות שאסור לי לשאול, אבל אני לא רוצה - שהשאלה הזו תיוותר ללא תשובה - נחש?"

נחש נח על המיטה.

"גיליתי איך הקללה ההורגת עובדת. דורששת ששנאה אמיתית להטיל, לא הרבה ששנאה, אבל צריך לרצות את המטרה מתה, כך אומרים. בכלא על אוכלי-חיים הטלת קללה הורגת על ששומר - אמרת ששלא רצית אותו מת - זה היה ששקר? כאן, עכשיו מהמרחק הזה - אתה יכול לומר אמת - אפילו אם תחששוב ששזה מציג אותך באור רע - זה לא אמור לששנות עכשיו, מורה. אני רוצה לדעת. מוכרח לדעת. לא אנטושש אותך, כך או כך."

גבר נח על המיטה.

"הקשב היטב, לחש פרופסור קווירל. "אספר לך בעיה קשה... חידה של לחש מסוכן... כשתדע את התשובה לחידה הזו... תדע גם... את התשובה לשאלה שלך... אתה מקשיב?"

הארי הנהן.

"ישנה מגבלה... לקללה ההורגת. כדי להטיל אותה פעם אחת... בקרב... אתה מוכרח לשנוא מספיק... לרצות שהאחר ימות. כדי להטיל אבדה... קדברה פעמיים.. אתה מוכרח לשנוא מספיק... כדי להרוג פעמיים... לשסף את הגרון שלו בידך שלך... לראות אותו מת... ואז לעשות את זה שוב. מעטים מאוד... יכולים לשנוא מספיק... להרוג מישהו... חמש פעמים... הם... ישמעמו. "המורה להתגוננות נשם כמה נשימות לפני שהמשיך. "אבל אם תסתכל בהיסטוריה... תמצא קוסמי אופל... שהיו יכולים להטיל את הקללה ההורגת... שוב ושוב. מבשפה מהמאה התשע עשרה... שקראה לעצמה אוונגל השחורה... ההילאים קראו לה א. ק. מקדוול. היא הייתה יכולה להטיל את הקללה ההורגת... תריסר פעמים... בקרב אחד. שאל את עצמך... כפי ששאלתי את עצמי... מהו הסוד... שהיא ידעה? מה קטלני יותר משנאה... וזורם בלי גבול?"

רמה שנייה ללחש אבדה קדברה, בדיוק כמו ללחש הפטרונוס...

"לא ממש אכפת לי, ענה הארי.

המורה להתגוננות גיחך בקול רטוב. "טוב. אתה... לומד. אז אתה מבין..." הפסקה לשינוי צורה. "לא רצייתי ששהשומר ימות, בססופו ששל דבר. הטלתי את הקללה ההורגת, אבל לא עם ששנאה." ואז אדם.

הארי בלע את רוקו בחוזקה. זה היה טוב יותר וגרוע יותר מכפי שהארי חשד; ואופייני בהחלט לפרופסור קווירל. נשמה סדוקה, אין ספק; אבל פרופסור קווירל מעולם לא טען שהוא שלם.

"עוד משהו... לומר?" שאל הגבר שעל המיטה.

"אתה בטוח לגמרי," שאל הארי, "שאין שום דבר ששמעת עליו שעשוי להציל אותך, פרופסור? בכל הידע שלך? למצוא ולאחד את שלושת אוצרות המוות, חפץ קסם עתיק שמרלין חתם מאחורי חידה שאיש מעולם לא הצליח לפתור? ראית חלק ממה שאני יכול לעשות. שאני טוב בלפתור חידות. אתה יודע שאני יכול להבין דברים, לפעמים, שקוסמים אחרים לא יכולים. אני -" קולו של הארי נשבר. "יש לי העדפה חזקה לחיים שלך על פני המוות שלך, פרופסור קווירל."

השתררה שתיקה ארוכה.

"דבר אחד," לחש פרופסור קווירל. "דבר אחד... שעשוי לעשות זאת... או שאולי לא... אבל להשיג אותו... זה מעבר ליכולתך, או ליכולתי..."

או, זו פשוט הייתה ההכנה לתת-משימה, אמר המבקר הפנימי של הארי.

כל שאר החלקים צרחו על החלק הזה שישתוק. החיים לא עובדים ככה. אפשר למצוא חפצי קסם עתיקים, אבל לא בחודש, לא כשאתה לא יכול לעזוב את הוגוורטס וכשאתה עדיין בשנה ראשונה.

פרופסור קווירל נשם נשימה עמוקה. נשף. "אני מצטער... זה יצא... דרמטי מדי. אל... תפתח תקוות... מר פוטר. שאלת... כל דבר... לא משנה כמה לא סביר. ישנו... חפץ מסוים... שנקרא..."

נחש נח על המיטה.

"אבן החכמים," לחש הנחש.

אם הייתה דרך ניתנת לייצור המוני לחיי אלמוות בטוחים כל הזמן הזה ואיש לא טרח, הארי עומד להישבר ולהרוג מישוהו.

"קראתי על זה בספר, "לחשש הארי. "הססקתי ששזה מיתוסס ברור. ששום ססיבה ששאותו מכששיר יסספק חיי אלמוות וזהב אינססופי. אלא אם מיששהו פששוט ממציא ססיפורים ששמחים. ששלא לדבר על העובדה ששכל אדם ששפוי היה צריך לחקור דרכים לייצר עוד אבנים, או לחטוף את היוצר כדי לייצר. חששבתי עליך במיוחד, מורה."

לחשוש של צחוק קר. "היססק חכם, אבל לא חכם מסספיק. כמו עם לחשש הורקרוקסס, אבססורד מסססיר ססוד אמיתי. אבן אמיתית לא מה ששאגדה אומרת. כוח אמיתי לא מה ששססיפורים טוענים. יוצר לכאורה ששל אבן לא מי ששבאמת יצר אותה. זה ששמחזיק בה עכששיו, לא נולד לששם ששהוא מששתמש בו עכששיו. עם זאת אבן היא מכששיר ריפוי חזק באמת. ששמעת מיששהו מדבר עליה?"

"רק קראתי בספר."

"זה ששמחזיק באבן הוא מקור להרבה ידע. לימד את מנהל בית סספר ססודות רבים. מנהל בית סספר לא אמר דבר על מחזיק האבן, דבר על אבן? ששום רמזים?"

"לא ששאני יכול להיזכר בקלות," ענה הארי בכנות.

"אה, "לחשש הנחש. "אה, טוב."

"יכול לששואל את מנהל בית סספר - "

"לא! אל תששאל אותו, ילד. הוא לא יקבל את הששאלה בטוב."

"אבל אם האבן רק מרפאת - "

"מנהל בית סספר לא מאמין בכך, לא יאמין בכך. יותר מדי חיפששו את האבן, או חיפששו ידע של מחזיק אבן. אל תששאל. אססור לששואל. אל תנססה להששיג אבן בעצמך. אני אוססר."

גבר נח על המיטה פעם נוספת. "אני.. בקצה כוחי..." אמר פרופסור קווירל. "אני מוכרח להשיב לעצמי... את כוחי... לפני שאלך... אל היער... עם המתנה שלך. לך עכשיו... אבל תחזק את שינוי-הצורה... לפני שתלך."

הארי הושיט את ידו, נגע בחלוק הנחל הלבן שנח בתוך המטפחת, מחדש את שינוי-הצורה שהוטל עליו. "זה אמור להחזיק למשך שעה וחמישים ושלוש דקות אחרי זה," אמר הארי.

"הלימודים שלך... בהצלחה."

זה היה הרבה יותר זמן מכפי ששינויי-הצורה של הארי היו מחזיקים בתחילת שנת הלימודים. לחשי שנה שנייה באו לו בקלות עכשיו, בלי מאמץ; וזה לא מפתיע, משום שהוא יהיה בן שנים עשרה בתוך פחות מחודשיים. הארי אפילו היה יכול להטיל את לחש הזיכרון, אם היה צורך שמישהו ישכח כל זיכרון שקשור ליד שמאל שלו. הוא טיפס לאיטו במעלה סולם הכוח, מהתחתית.

המחשבה הגיעה עם אפשרות לעצבות, מחשבה על דלת אחת נפתחת כשאחרת נסגרה; וגם זאת הארי דחה.

הדלת למרפאה נסגרה מאחורי הארי, כשהילד-שנשאר-בחיים הלך במהירות ובכוונה, עושה את גלימת ההיעלמות שלו תוך כדי הליכה. בקרוב, כנראה, פרופסור קווירל יקרא לעזרה; ושלישיית תלמידים מבוגרים תנחה את המורה להתגוננות למקום שקט, אולי היער, בתזאנה של צפייה באגם או משהו כזה. מקום כלשהו בו המורה להתגוננות יוכל לאכול חד קרן בלי שיתגלה, אחרי ששינוי-הצורה של הארי ידעך.

ואז פרופסור קווירל יהיה בריא יותר, לזמן מה. הכוח שלו יחזור אליו חזק כשהיה, לזמן קצר בהרבה.

זה לא יחזיק מעמד.

אגרופיו של הארי נקמצו כשצעד, המתח קורן במעלה שרירי זרועו. אם הטיפול של המורה להתגוננות לא היה מופרע על ידי הארי וההילאים שהוא הביא להוגוורטס...

טיפשי להאשים את עצמו, הארי ידע שזה טיפשי ואיכשהו המוח שלו עשה את זה בכל זאת. כאילו המוח שלו מחפש, מוצא ובוחר בזehירות דרך כלשהי שבה זו תהיה אשמתו, לא משנה עד כמה זה לא סביר.

כאילו שהדרך היחידה שבה המוח שלו מסוגל להתאבל היא אם הדברים באשמתו.

שלישייה של סלית'רינים משנה שביעית חלפה על פני דמותו הבלתי נראית של הארי במסדרון, פניהם לעבר משרדי המרפאה בהם המתין הפרופסור, נראים רציניים ומודאגים ביותר. האם כך אנשים אחרים מתאבלים?

או שמא, ברמה מסוימת, לא באמת אכפת להם, כפי שפרופסור קווירל חשב?

ישנה רמה שנייה לקללה ההורגת.

המוח של הארי פתר את החידה מייד, ברגע ששמע אותה לראשונה; כאילו הידע תמיד היה בתוכו, ממתין להודיע על קיומו.

הארי קרא פעם, שההיפך מאושר הוא לא עצב, אלא שיעמום; והכותב המשיך ואמר שכדי למצוא אושר בחיים עליך לחשוב לא מה יעשה אותך מאושר, אלא מה ירגש אותך. ועל פי אותו היגיון, שנאה היא לא ההיפך האמיתי של אהבה. אפילו שנאה היא סוג של כבוד שאתה יכול לתת לקיום של מישהו. אם אכפת לך מספיק ממישהו כדי להעדיף את מותו על פני חייו, זה אומר שאתה חושב עליו.

זה עלה הרבה לפני כן, לפני המשפט, בשיחה עם הרמיוני; כשהיא אמרה משהו על כך שלבריטניה הקסומה יש דעה קדומה, לאחר הצדקה עדכנית ונרחבת. והארי חשב - אם כי לא אמר - שלפחות הרשו לה להיכנס להוגוורטס כדי שיירקו עליה.

לא כמו אנשים מסוימים שחיו במדינות מסוימות, שהיו, כך נאמר, אנושיים כמו כל אחד אחר; שנאמר שהם ישויות תבוניות, שוות יותר מכל חד קרן פשוט. אבל אף על פי כן לא הורשו לחיות בבריטניה המוגלגית. בתחום הזה, לפחות, לשום מוגל אין זכות להישיר מבט לקוסם. בריטניה הקסומה אולי מפלה כנגד בני-מוגלגים, אבל לפחות היא מרשה להם להיכנס כדי שיוכלו לירוק עליהם.

מה קטלני יותר משנאה, וזורם בלי גבול?

"אדישות", לחש הארי בקול רם, הסוד ללחש שלעולם לא יוכל להטיל; והמשיך לצעוד לעבר הספרייה כדי לקרוא כל מה שיוכל למצוא, כל דבר שהוא, על אבן החכמים.